

Николай Гумилёв

Я И ВЫ

Да, я знаю, я Вам не пара,
Я пришёл из иной страны,
И мне нравится не гитара,
А дикарский напев зурны.

Не по залам и по салонам
Тёмным платьям и пиджакам –
Я читаю стихи драконам,
Водопадам и облакам.

Я люблю – как араб в пустыне
Припадает к воде и пьёт,
А не рыцарем на картине,
Что на звезды смотрит и ждёт.

И умру я не на постели,
При нотариусе и враче,
А в какой-нибудь дикой щели,
Утонувшей в густом плеще,

Чтоб войти не во всем открытый,
Протестантский, прибранный рай,
А туда, где разбойник, мытарь
И блудница крикнут: вставай!

Костёр, 1918

Николай Гумильов

АЗ И ВИЕ

С вас напълно различни сме, зная –
тук дошъл съм от друга страна.
Не обичам китарна омая,
а дивашки напев на зурна.

Не в салони на блестящи сгради
с тъмни рокли и строги палта,
а на дракони и водопади
свикнах стихове аз да чета.

Любя, както арабин в пустинята
жадно лочи от мътни води,
аз не съм рицар блед от картината,
дето чака и зяпа звезди.

Ще умра не в леглото, не в своето,
не с нотариус, с доктор, уви!
Знам, че в някое диво усое
гроб ме чака сред луди тревы.

За да вляза не в рая, във сития,
протестантския, дето арфа звъни,
ами там, де разбойникът, скитникът
и блудницата ще ми креснат гръмовно: Стани!

Клада, 1918

Превод: **Георги Рупчев**

Nikolaj Gumilev

JÁ A VY

Vím, že se k sobě nehodíme:
já z jiné země přišel sem,
než kytarou, spíš okouzlí mne
divošským hlučným nástrojem.

Ne v saloně, kde svět mne vítá,
v kabátě černém, ve fraku,
– já raděj drakům verše čítám,
a vodopádům, oblakům.

Chci milovat jak Arab v poušti,
když padne k vodě, začne pít,
a ne jak rytíř na obrázku
na hvězdy hledět, čekat, snít.

A neumru já před notářem
s doktorem u hlav, na loži,
spíš v propasti nad skalním srázem,
pod břechťanem a ve hloží,

bych nepřišel v ráj protestantský,
jenž pro všechny je uchystán,
leč tam, kde lupič, celník hříšný,
a nevěstka mi řeknou: vstaň!

Táborák, 1918

Přeložila **Marie Marčánová**

Nikolaj Gumil'ov

JÁ A VY

Nehodím se k vám: znám své chyby,
přišel jsem z jiných kotárů.
Barbarská zurna se mi líbí,
nesnáším sladkou kytaru.

Namísto žaketům a frakům,
salónním dámam, šosákům –
skanduji svoje verše drakům,
vodopádům a oblakům.

Miluji s žízní beduína
dorazivšího k oáze,
ne jako rytíř, který spíná
ruce na bledém obraze.

A nechci umřít pod dohledem
notária a doktora,
spíš někde v hnusné díře s ledem
a bez útěchy seshora,

abych se neoct v nudném ráji
protestantského nebíčka,
ale tam, kde tě přivítají
zloděj a padlá dámička.

Táborák, 1918

Přeložil **Jaroslav Kabíček**